

[Statsministeren.]

Stede, er tvunget til Henvendelse til Fattigvæsenet eller til at gaa ud i anden Elendighed. Og det Svar, som de arbejdsløse nu efter 2—3 Maaneders Ventetid faar, er altsaa, at de, der har Magt, politisk Magt i Landstinget, vil ikke yde de arbejdsløse nogen ekstraordinær Hjælp, og de vil heller ikke yde de Kommuner, der har overanstrengt sig, den Haandsrækning, som ogsaa de har Krav paa.

Det Svar synes jeg, man kunde have givet for en halvanden Maaned siden eller saa, da Sagen var færdig her i Folketinget, lige saa godt som man kan give det nu. Det havde været adskilligt mere aabent, og det havde i hvert Fald muliggjort, at andre Udveje kunde have været prøvet i Løbet af den Tid, hvor man nu har siddet og ventet baade her i Rigsdagen og andetsteds paa, at der skulde komme noget ud af de vidtløftige Forhandlinger, som de Konservative og Venstre førte denne Sag ind i.

Jeg har kun at tilføje, at jeg anbefaler at stemme for Indstilling Nr. 1, hvorefter man fastholder det af Folketinget tidligere vedtagne Forslag.

Ordføreren (Einer Jensen): Det ærede Medlem Hr. Krag udtalte, at den Tale, jeg havde holdt, var holdt ud ad Vinduet. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg udtalte mig om de Kendsgerninger, der foreligger. Det ærede Medlem sagde, at Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt, var problematisk. Maa jeg heroverfor bede det ærede Medlem levere Beviset, thi en Bunke Talemaader hjælper ikke. Det ærede Medlem har jo, da vi sidst diskuterede Arbejdsløshedsloven, taget fejl uden at erkende det, havde jeg nær sagt, men at paastaa, at de Udtalelser, jeg har fremsat, ikke er rigtige, maa det ærede Medlem levere Bevis for, ligesom jeg beder det ærede Medlem levere Bevis for, at vi har modarbejdet Oprettelsen af Krisekasser. Dette er jo ikke rigtigt, og selv om det ærede Medlem stadig gentager det, bliver det ikke derfor mere rigtigt.

Det ærede Medlem gjorde saa — jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa det ærede Medlems lange Tale, som jo ikke var andet end et Forsøg paa at snakke sig bort fra Sagen — nogle Bemærkninger om hvilende Medlemsret, om at man maatte bevare Medlemmerne i Kasserne, at der maatte skabes en Ordning for at bevare dem, og sagde, at her havde man ikke mærket nogen Interesse hos Flertalspartierne. Det maa sikkert bero paa en Fejlhuskning, idet vi netop har

erklæret, at vi var meget villige til at forhandle herom. Men maa jeg i øvrigt sige til det ærede Medlem, at jeg tror, han overdriver dette Spørgsmaal, for Kendsgerningerne viser jo, at Arbejdsløshedskassernes Medlemsantal for 1929—30 er steget med over 5 pCt., eller med næsten 15 000. Jeg tror altsaa, det ærede Medlem i høj Grad overdriver her, men om dette Spørgsmaal, er vi altid villige til at forhandle. Jeg peger blot paa, at det for en Arbejdsløshedskasse som Arbejdsmandenes betyder et Kontingenttab paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret, som saa skal paalignes de andre Medlemmer, for Pengene bruges jo nu en Gang; det vil sige, at de maa af den Grund tage en Kontingentforhøjelse paa 5—6 Kr. pr. Medlem om Aaret.

Det ærede Medlem talte saa om Arbejdsløshedskassernes Formue. Nu beder jeg det ærede Medlem lægge Mærke til, at i 1929—30 betalte Arbejdsløshedskasserne 10 Mill. Kr. mindre i Understøttelse end i 1927—28; den gode Arbejdsperiode, vi havde sidste Aar, er Skyld i den Formue, der er samlet op. Men der mangler jo endnu noget i blot at have eet Aars Understøttelse, for eet Aars Understøttelse andrager som f. Eks. i 1927—28 og 1928—29 henholdsvis 28 Mill. Kr. og 24 Mill. Kr. Saa at tale om Formuer af en Størrelse, der gør det muligt at sætte Kontingenterne ned, kan man ikke, og jeg beder i hvert Fald det ærede Medlem være varsom med at udbrede den Anskuelse, at nu kan man sætte Arbejdsløshedskassernes Kontingenter ned. Det er meget let at faa denne Anskuelse udbredt, og navnlig, naar der peges paa dette af Rigsdagspartier, men jeg beder det ærede Medlem huske paa, hvor uendelig svært det er at faa Kontingenterne op. Det kan dog ikke være Formaalet at udmarve Arbejdsløshedskasserne.

Det Forslag, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har stillet, har jo til Formaal at faa oprettet Krisekasser, og for saa vidt Arbejdsløshedskassemedlemmerne havde Penge nok, saa de havde Raad til at betale det foreslaaede Kontingent, saa var der vel Muligheder paa Grundlag af dette Forslag, selv om det saa langt fra er brugbart; Procentsatserne har vi jo erklæret at kunne snakke om. Men det betinger en Kontingentforhøjelse paa flere Millioner Kroner indenfor Arbejdsløshedskasserne, og det ærede Medlem ved godt, at der ingen Mulighed er for noget saadant. Det vil altsaa sige, at man paa Forhaand, naar man stiller sit Forslag, ved, at det ikke kan blive til noget, og saa følger man til, at naar vi er naaet til Engighed om dette Forslag, saa har man noget i en Pose.